

XII.

A g e n d á k.

1.) Kereszteléskor.

A mi segedelmünk legyen az egy igaz Isten nevében, a ki szent Fia az Ur Jézus Krisztus által elhívott minket az ő lelki országába. Ámen.

Isten hozott téged, ártatlan kisgyermek! soha nem ismert, mégis oly édes vágyak s remények s oly szorongató félelmek közt várt vendége e családi körnek! Isten hozott téged e földi lét világába, — szerencsés megérkezteden öröm és hála szent érzeményei dobogtatják szívünket: örvendve veszünk részt a szülők örömében, velök együtt a család virágos kertjének mosolygó reménysarját, a haza s emberiség életfájának új termőágát üdvözölvén tebenned — s egyszerűsmind hálatelt szívvel áldjuk az élet Urának kegyelmét, a ki ez idő szerint kettős mértékben dicsőíté meg magát e családi életben, amidőn nehéz fájdalommal küzdő édes anyádat hatalmasan védő karokkal vivé át a szülésnek annyi vészt rejtő pillanatain; — és benned — ily édes-kínos aggodalmak tárgyában — egy ép és egészséges magzattal ajándékozá meg a szülői sziveket.

Isten hozott téged, ártatlan kised! mi a te sorsodban igaz résztvevő embertársaid szerencsés jó napot kívánunk neked, s hogy ezt számodra biztosithassuk, üdvösbet nem tehetünk, mintha téged mielőbb az igazság napja szent befolyása alá avatunk fel, mely Krisztus szentegyházából önti szét áldó fénysugarait. S ezzel mi k. ai! édes Idvezítőnk parancsát teljesítjük, a ki végbucsuztakor tanítványaihoz így

szóla: Elménvén tanitsatok minden népeket, megkeresztelvén őket Atyának, Fiunak és Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazokat, melyeket én parancsoltam nektek. Tanitsatok minden népeket, — minden Isten képére alkotott emberi lelkeket: im ezen igékben van kifejezve az emberi nem megváltásának, üdvezítésének egyetlen útja és módja, — tanítás, lélek- és szívképzés Krisztus urunk szent tudományának szellemében: ez az, mit kíválólág szívünkre köt a szent kereszttség, mint egyike vallásunk legfontosabb kötelességeinek, a melyben gyermekeink számára a legdrágább jókat biztosítjuk.

S mily nyugtatólag, de buzdítólag is szól e szent cselekvény az abban résztvevőkhez. A megnyugtatólag valóban szükséges is nekünk, midőn az újszülött bölcsője mellől további sorsára vetjük szemünket. E kedves kis teremtések, a kik még a gondot nem ismerik, az élet küzdelmeit nem sejdítik, a kik magát a fájdalmat sem érzik öneszmélettel, maholnap ki lesznek téve az élet annyi búgonddal s inség nyomorral fenyegető harcának. Ezen ártatlan gyöngé lények, a kiknek keblében még a jó és rossz hajlamok mint fény és sötétség angyalai egymás mellett alsznak, maholnap kilépnek egy oly életbe, hol az erény útjáról félre vezető csábok igen is sokak és nagyok. Mily édes gyönyörrel s mennyi szép remény ábrándjai közt tartják ölelve a szülők e kised szereteteiket; azonban a legnagyobb öröm közepette is fel-felsajog szívökben egy keserű érzés, a gyermekeik sorsa iránt nyuagtalankodó kérdés: Istenem, érhetek-e bennök örömet; nem fog-e testök s még inkább nem fog-e lelkök odaveszni a világ romlasztó hatásai alatt? Aggasztó kérdés és semmi válasz rá a néma jövőtől! — Azonban a keresztény szertartás, a melylyel magzatinkat az Atyának, Fiunak és Szentléleknek nevében felavatjuk, vigaszt és megnyugtatólag nyújthat aggodalminkban.

Az Atyának adjuk át őket, az egyedül hatalmas, bölcs és jószágos Istennek, a kinek irgalma megmarad nemzetségről nemzetségre az ötlet félőkön. Nekik is ígérte ő, hogy kegyelmes Istenök és paizsok leend; ő fogja élet- és egészségöket megtartani, ha bölcsesége jónak látja, ő fogja világi javaiból megadni nekik a mi üdvös lesz; a szenvedések napjaiban s a halálban is ő lesz vigasztalójok, reménységök. Átadjuk kisdedeinket azon szent vallás vezetésének, mely az Isten Fia, az ember Jézus által lön kinyilatkoztatva, a ki nem hiába mondá magáról: én vagyok az út, az igazság és az élet; senki nem mehet az Atyához, hanemha én általam; a kinek tudományában szövétneket birunk, mely a tévedéstől megóhat, ígéretek, melyek állhatatos törekvésre buzdítanak, s oly lelki békét, melyhez foghatót semmi szerencse nem nyujthat. Átadjuk végre gyermekeinket Isten szent lelkének, mely — a bár gyenge, de lelkes törekvésü erőt segéli s támogatja, — azon léleknek, melyet Jézus az övének ígér, mely az evangéliom által folyvást neveli a jobb emberek számát, folyvást eszközli azon nemesebb társadalmi lét, azon sovárogra várt új ég és új föld alakulását, a melyben lakozni fog az igazság, uralkodni fog a tiszta hit, a szives emberszeretet s a boldogító reménység. Ily módon avatva fel tégedet is kedves kis gyermek! nyugodtak vagyunk jövődre nézve, mert te a legjobb atyának nyugszol szárnyai alatt, s szent vallásunkban te is erőt, vigaszt és idvességet fogsz találni.

De nem csak megnyugtatót, hanem buzdítást és szent kötelezést is meritünk ezen ünnepélyes cselekvényből. Nem hirdeti-e ez az embernek egy örök és fensőbb lételere való rendeltetését? nem utal-e arra, hogy e gyöngéd és tehetetlen kisdedekben már az Isten láthatlan országának polgárait tekintsük és tiszteljük? Nem köti-e a szülők lelkére azon nagyszerű köteleiséget, hogy a kit Isten az ő nevelői kezökre bizott, arról ugy gondoskodjanak mint hű sáfárok a reájok bizott drága kincsről. Legyen azért e pillanat nek-

tek, tisztelt szülői e kedves kisednek, ugy a kik mint kereszt-szülők vagy másként a földnek ezen új polgárához szorosabb viszonyban állotok, a legszentebb elhatározások pillanatává. Neveljétek őt főleg az Urnak félelmében, mi a valódi bölcseségnek kezdete; vezessétek őt ahhoz, a ki e pillanatban ily nyájas szavakkal hívja magához: Engedjétek, hogy jöjjenek hozzám a kis gyermekek, ne tiltsátok meg őket: mert ilyeneké a mennyek országa. Avassátok be őt idejekorán az evangéliom tiszta ismeretébe, buzdítsátok szóval s még inkább példával minden jónak és szépnek hő szerelmére, hogy egész életével dicsőitse az ő teremtőjét s pályafutása végén elvehesse az élet koronáját. Ámen.

I m a.

Mi Atyánk, örök kútfeje minden életnek s minden jónak és szépnek! Téged keres a szívünk mélyéből felszálló fohász, s neked szenteli hálaáldozatát a boldog szülők örömkönyhullatása.

Te hívtad elő a létre e kis gyermeket; ajándékozod testi életéhez a szellemi magasb életet is szent Fiad szövetségében. Legyen megszentelve a te neved általa mint buzgó hívéd által; legyen ő országod tagja, az igazság, erény és boldogság országáé, melynek eljövele után annyi hű lélek epedez. Uram, te őtet jobban szereted, mint emberek szeretni tudnak; nem aggaszt hát minket jövőjének homályos volta, kezeidben nyugszik az ő életsorsa; legyen meg ránézve mindenben atyai bölcs akaratom. Add meg neki mindennapi kenyerét; tartsd meg számára hosszasan a szülők szerető gondoskodását s a jó emberbarátok szívélyes indulatát; áldd meg őt szelid és érzékeny szívvel, ép és józan elmével; adj neki részvevőket mind örömeiben, mind pedig szenvedésiben. Légy oldala mellett mennyei erőddel a nehéz próbák napjaiban; ne engedd soha féljebb kísértetni, mint lelki ereje megbírná, és szabadítsd meg a gonosztól, mely megingathatná lelké-

ben a benned való hitet s bizalmat, kiolthatná az emberek s a közjó iránti szeretetet szivéből s egy jobb kor iránti reményét. Uram, te mindezt megadhatod, mert mindenható vagy, s hiszszük hogy meg is adod, mert szeretet vagy: legyen dicsőség neked mindörökké szent Fiad az Ur Jézus által. Ámen.

2) Kereszteléskor.

Üdvöz légy te kedves kis jövevény! te megtalált földed az ígéretnak, összetartó köteléke a páros életnek, élő oszlopa a szülői emléknek, becses virága a családi koszorúnak, viruló csemetéje a keresztény anyaszentegyháznak, új polgára az emberiségnek, — üdvöz légy!

Ama kecsgetető reményre hevül közeledben résztvevő szivünk, hogy benned és a hozzád hasonlóknak, a boldog szülők élni, a család felvirulni, a keresztény anyaszentegyház és az emberiség megdicsőülni fognak.

A mi életünk úgy is maholnap árnyékként hanyatlik el, legszebb intézeteink meghiusulnak, sok hasznosan elkezdett műveink végrehajthatatlan, s több kinézéseink csak kegyes ohajtásnak maradnak!

S minő bágyasztó érzés lenne úgy hanyatlanunk le az élet szinpadáról, hogy elintézett terveink, félbehagyott műveink, reménykivül velünk együtt szakadjanak a telhetetlen sirba!

De nem! ők — az új polgárok — nyomunkba fognak lépni, s bennünket és családunkat világ szerint is, mintegy halhatlanitván, azon magvakat, melyeket kedves mieink és az emberiség javára mi csak elhinthettünk, ők kikeltik, felvirágoztatják, gyümölcsözésre segítik; sőt a miről mi tán nem is álmodtunk, azt ők felfedezik; hol mi vélekedtünk, ott ők meggyőződnek; hol mi kezdettünk, ott ők tán végeznek.

Igen! mert a felfedezések és tények mezeje oly tágas, hogy minden kornak és nemzedéknek végetlenül elég gondolni, ápolni és tenni valója leszen arra nézve, hogy a le-